

Arrest

nr. 122 552 van 15 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 4 september 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 22 oktober 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn, van Tigrinya-origine en afkomstig van Ginda (Northern Red Sea-region). U verklaart minderjarig te zijn. U bent geboren in Addis Abeba (Ethiopië) maar op 4-jarige leeftijd werden uw moeder en stiefvader gedwongen naar Eritrea terug te keren en jullie vestigden zich in Ginda. Uw moeder was in Ethiopië aanhanger van de pinksterreligie (Pente) geworden onder invloed van enkele vriendinnen. Uw stiefvader was tegen de Pente, een religie die verboden is in Eritrea. Daarom werden u en uw moeder gedurende jaren door uw stiefvader mishandeld. In 2012 stierf uw moeder. Hierna werd u door uw stiefvader verkracht. Drie dagen later ging hij naar de politie waar hij u aangaf als aanhanger van de Pente-religie. Hierop werd u door de politie gearresteerd. U bleef gedurende meer dan een maand in het politiekantoor van Ginda waar u met andere Pente-gelovigen gedwongen werd afstand te doen van uw geloof. Uw burens regelden via een familielid dat in het politiekantoor werkte uw ontsnapping. Hierna vluchtte u naar Soedan, waar uw oom Solomon woonde. Van Soedan nam u het vliegtuig naar Frankrijk van waar u per trein naar België reisde. U vroeg asiel op 4 september 2012. U beschikt over geen enkel document.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt dat u, in het kader van uw asielaanvraag, verklaard heeft geboren te zijn op 31 december 1996. De dienst Vreemdelingenzaken uitte op 4 september 2012 twijfel omtrent uw beweerde leeftijd, waarna een medisch onderzoek werd uitgevoerd op 11 september 2012, teneinde na te gaan of u al dan niet ouder bent dan 18 jaar. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 20 september 2012 door de Dienst Voogdij, betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u zeker ouder bent dan 18 jaar, waarbij 21,4 jaar een minimumleeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. U legt ter staving van uw geboortedatum trouwens geen enkel document neer.

Verder dient te worden vastgesteld dat u het niet aannemelijk kan maken dat u afkomstig bent uit Eritrea en bijgevolg de Eritrese nationaliteit zou hebben. Immers, vooral de manier waarop u uw leven in Eritrea beschrijft komt in de Eritrese context totaal niet doorleefd over.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw taalgebruik in Eritrea totaal niet aannemelijk zijn. U verklaarde uw gehoor in het Amhaars te willen doen en verklaarde het Tigrinya, een van de officiële talen naast Arabisch en Engels in Eritrea (zie informatie in uw administratief dossier) wel te verstaan maar niet te spreken (zie gehoor CGVS, p. 1). Voor de DVZ verklaarde u ook al dat uw taal van oorsprong het Amhaars was, dat u ook Arabisch spreekt en een 'klein beetje Tigrinya' (zie verklaring DVZ, nr. 10). U verklaarde nochtans dat uw etnische afkomst Tigrinya is, dat uw beide ouders en uw stiefvader van Tigrinya-afkomst zijn. U voegde eraan toe dat zowel uw moeder als uw stiefvader Tigrinya spraken (zie gehoor CGVS, p. 3). U verklaarde verder dat ze in Ethiopië Amhaars praatten en dit bleven doen in Eritrea (zie gehoor CGVS, p. 3). Merkwaardig genoeg verklaarde u ook Arabisch te spreken, omdat de mensen in Ginda Arabisch spreken. Gevraagd of er in Ginda dan geen Tigrinya gesproken wordt, verklaart u van wel (zie gehoor CGVS, p. 5), waardoor het niet aannemelijk is dat u wel Arabisch en Amhaars zou spreken, maar geen Tigrinya. Er dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u sinds u 4 jaar bent in Ginda (Eritrea) woonde (zie gehoor CGVS, p. 2), dat Tigrinya een officiële taal is in Eritrea en dat uw ouders, bij wie u opgroeide, van Tigrinya-origine zijn en beiden Tigrinya spreken. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u wel Arabisch zou geleerd hebben in Eritrea maar geen Tigrinya. Verder is het op zijn minst merkwaardig en eigenlijk niet aannemelijk dat u, wanneer u gevraagd wordt naar de naam van het restaurant van uw stiefvader in Ginda, u spontaan een Amhaarse naam geeft (zie gehoor CGVS, p. 5). Gevraagd of de naam die u opgaf 'WENDUMAMOCH' een Amhaars woord is, verklaart u dat dit inderdaad een Amhaars woord is, maar dat het restaurant eigenlijk een Tigrinya-naam heeft en dat u het vertaalde in het Amhaars. Gezien u aan het begin van het gehoor duidelijk werd gezegd dat uw tolk ook het Tigrinya machtig is en u dus ook Tigrinya kon spreken

met hem, is er geen enkele reden waarom en lijkt het zeer merkwaardig dat u de naam van het restaurant in het Tigrinya vermeldde. Hierop gevraagd naar de naam van het restaurant in het Tigrinya, vermeldt u de naam 'Weday', een woord dat door de tolk niet herkend werd. Het is niet aannemelijk dat u niet de juiste schrijfwijze of uitspraak van deze naam zou kennen, gezien het de naam zou zijn van het restaurant van uw stiefvader, bij wie u opgroeide en waarvan u verklaarde dat hij het restaurant steeds had sinds u er was (zie gehoor CGVS, p. 5).

Uw onwetendheid kan ook niet teruggevoerd worden op uw lage scholing. Vooreerst kan hier reeds ernstig aan getwijfeld worden. Immers, u verklaarde slechts twee jaar in Eritrea naar school te zijn gegaan, maar u maakt de reden waarom u slechts twee jaar naar school zou zijn gegaan helemaal niet geloofwaardig. U verklaart immers dat uw stiefvader u niet toestond naar school te gaan omdat hij problemen met u en uw moeder had omdat jullie pinkstergelovigen (Pente) waren (zie gehoor CGVS, p. 2). Deze verklaringen zijn alles behalve aannemelijk aangezien u verklaarde dat uw stiefvader met uw moeder huwde toen zij reeds bekeerd was tot het pinkstergeloof (zie gehoor CGVS, p. 2). Gevraagd waarom uw stiefvader dan huwde met uw moeder gezien hij duidelijk een afkeer heeft van Pentemensen, kan u dit niet verklaren (zie gehoor CGVS, p. 3). Uw verklaring dat uw stiefvader u verbood naar school te gaan, uw moeder verbood naar het ziekenhuis te gaan, jullie jarenlang mishandelde en u (pas) in 2012 aangaf bij de Eritrese autoriteiten, omdat hij een afkeer had van het pinkstergeloof is totaal niet geloofwaardig gezien hij met uw moeder huwde op het moment dat zij reeds Pente was (zie gehoor CGVS, p. 2, 3, 6, 8). Gevraagd waarom uw stiefvader jullie niet uit zijn huis zette, aangezien u verklaarde dat hij jullie niet in zijn huis wou, verklaarde u plots merkwaardig genoeg dat hij jullie wel fysiek lastig viel en hij jullie zei te vertrekken, maar dat hij het nooit serieus meende (zie gehoor CGVS, p.4). Het is totaal niet aannemelijk en absoluut niet doorleefd, dat u, nadat u heel uw leven door die man zou zijn geterroriseerd, verklaart dat hij het niet meende. Uw verklaringen betreffende uw problemen met uw stiefvader in Eritrea zijn bijgevolg helemaal niet geloofwaardig te noemen, waardoor ook de door u opgegeven reden voor uw lage scholing, namelijk het verbod van uw stiefvader, niet aannemelijk is. U verklaarde bovendien twee jaar school gelopen te hebben in Ginda, nota bene in het Tigrinya en Arabisch, (zie gehoor CGVS, p. 2, 6). Gevraagd of u in Eritrea niet naar school moest, verklaart u dat het niet verplicht is en dat de familie het kan beslissen (zie gehoor CGVS, p. 2). U geconfronteerd met de informatie dat er in Eritrea wel degelijk schoolplicht is, wijzigt u uw verklaring en verklaart u niet te weten of het al dan niet verplicht is maar dat uw stiefvader het niet toestond (zie gehoor CGVS, p. 2). Het is, gezien uw moeder er niet achter stond dat uw stiefvader u verbood naar school te gaan, en gezien u verklaarde gedurende twee jaar wel naar school te zijn gegaan waar u uw problemen had kunnen aankaarten, niet aannemelijk dat u niet beter op de hoogte bent over de schoolplicht in Eritrea. Gevraagd naar de naam van uw school verklaart u dat ze 'Memaatat' heette. U schreef zelf de naam in het Amhaars (hetzelfde als het Tigrinya) alfabet op het notitieblad van de tolk, wat opnieuw uw beperkte scholing in vraag stelt. U verklaarde dat dit een Tigrinya-woord is maar u verklaarde niet te weten wat het betekent (zie gehoor CGVS, p. 5). Het is opnieuw helemaal niet aannemelijk dat u de betekenis van dit woord, de naam van uw school waar u in het Tigrinya les kreeg, niet zou kennen. Uw wel zeer beperkte kennis van het Tigrinya, dan nog betreffende woorden uit uw dagelijkse omgeving, doet reeds ernstig twijfelen aan uw verklaring sinds 4-jarige leeftijd in Eritrea te hebben gewoond. Dat u wel zeer vlot Amhaars spreekt, een taal die bijna niet meer gesproken wordt in Eritrea (zie informatie in uw administratief dossier) en die ook niet de oorspronkelijke taal van uw ouders is, bevestigt deze twijfel enkel.

Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaarde totaal geen familie te hebben in Eritrea (zie gehoor CGVS, p.4). Gevraagd waar uw moeder familie in Eritrea had, verklaarde u dat ze allemaal gestorven zijn maar dat ze wel haar moeder had. Vervolgens verklaarde u dat uw moeder in Asmara geboren is en dat uw grootmoeder in Ethiopië geboren is. Gevraagd waar uw grootmoeder dan woonde, verklaart u plots dat ze overleden is en dat ze eerst in Eritrea woonde maar dan in Ethiopië (zie gehoor CGVS, p. 4). Waar u dus eerst verklaarde, gevraagd naar familieleden van uw moeder in Eritrea, dat ze haar moeder nog had, blijkt uw grootmoeder eigenlijk reeds gestorven te zijn en in Ethiopië gewoond te hebben.

Ook verklaarde u in Eritrea nooit elders te zijn geweest dan in Ginda (zie gehoor CGVS, p. 4). U voegde eraan toe in het huis gebleven te hebben. Opnieuw tracht u dit te wijten aan uw stiefvader die u niet toestond het huis te verlaten en u zelfs te slagen wanneer u naar de winkel ging (zie gehoor CGVS, p. 4). Zoals hierboven reeds werd aangehaald zijn de problemen die u met uw stiefvader had helemaal niet

geloofwaardig. Bovendien blijkt verder uit uw verklaringen dat u wel degelijk het huis verliet. Immers, u verklaarde Arabisch te spreken met de mensen in de buurt, wanneer u naar de markt ging. U geconfronteerd met uw eerdere verklaring, dat u in het huis bleef, nuanceerde u dit en verklaarde u dat dit niet betekende dat u niet buiten kwam, maar dat u alleen niet ver buiten uw huis buiten kwam, dat u wel buiten kwam in uw buurt (zie gehoor CGVS, p. 5). Aangezien u verklaarde sinds uw 4 jaar in Ginda te hebben gewoond, er naar school, de winkels en de markt te zijn gegaan, mag dus van u verwacht worden dat u enige kennis heeft van de stad. Hoewel u verklaarde enkel in uw eigen buurt gebleven te zijn in Ginda, spreidt u wel een uitgebreide kennis tentoon van gebouwen en bezienswaardigheden in de stad (zie gehoor CGVS, p. 9), ook wanneer daar door de protection officer niet naar wordt gevraagd, wat een ingestudeerde kennis doet vermoeden. Dit wordt bevestigd door uw verklaring dat u weet waar het ziekenhuis van Ginda is, maar wanneer u gevraagd wordt hoe dat ziekenhuis eruit ziet u hierop geen antwoord blijkt te kunnen geven, omdat u er nooit heen ging (zie gehoor CGVS, p. 4). U blijkt ook de begraafplaats voor martelaren te kennen, maar gevraagd om het te situeren in Ginda, verklaart u dat het dichtbij de spoorweg is (zie gehoor CGVS, p. 10) wat toch helemaal niet blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt. De spoorweg blijkt immers ten zuiden van de stad te liggen en de begraafplaats eerder in het noorden.

Verder blijkt u nooit over Eritrese documenten beschikt te hebben (zie gehoor CGVS, p. 9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Eritreërs vanaf hun 18 jaar een identiteitskaart moeten hebben en dat indien ze die niet bezitten, ze kunnen gearresteerd worden. Voor de DVZ verklaarde u dat u nooit eigen identiteitsdocumenten had omdat u minderjarig bent (zie verklaring DVZ, nr. 26). Nu geen geloof meer kan worden gehecht aan uw verklaring dat u minderjarig zou zijn en aangezien uit de medische test blijkt dat u in september 2012 minimum 21,4 jaar oud was, en u pas in 2012 Eritrea zou hebben verlaten (zie gehoor CGVS, p. 8), dient te worden vastgesteld dat het helemaal niet geloofwaardig is dat u in Eritrea nooit zou beschikt hebben over eigen identiteitsdocumenten. Hetzelfde kan gezegd worden over uw 'afwachtende houding' ten opzichte van uw militaire dienstplicht in Eritrea. Vreemd genoeg verklaarde u voor de DVZ dat u Eritrea mede ontvluchtte omdat u niet naar Sawa, een militair opleidingscentrum zou gaan (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, p. 4). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u wel de wil had om getraind te worden, wanneer u gevraagd werd of u naar Sawa zou. U voegde wel toe dat u er door uw religie veel problemen zou hebben (zie gehoor CGVS, p. 13). Eerder tijdens het gehoor verklaarde u dat u nooit nadacht over de militaire dienst, wanneer u gevraagd werd of u verwachtte dat u zou opgeroepen worden. U voegde toe dat zelfs als u zou worden opgeroepen, het voor uw land was en dat u wel militaire dienst zou doen maar dat ze u niet namen (zie gehoor CGVS, p. 7, 12). Ook verder tijdens het gehoor haalde u aan dat iedereen moest gaan voor zijn militaire dienst, maar dat u er niet over nadacht (zie gehoor CGVS, p. 13). Aangezien uit uw medische test blijkt dat u in september 2012 minstens 21,4 jaar oud was, is het niet aannemelijk dat de militaire dienst, die in Eritrea enorm berucht is en waar iedereen, zeker alleenstaande jongeren van uw werkelijke leeftijd, geïnviteerd worden, u dermate onberoerd liet. Uit informatie blijkt immers dat iedere Eritreër zich vanaf 18 jaar (en soms zelfs vroeger) dient aan te melden voor militaire dienst, die lang kan duren en soms zeer hard is, en dat lokale mandatarissen ingeschakeld worden om jongeren aan te wijzen die hun militaire dienst nog moeten doen. Het is niet aannemelijk dat u, indien u werkelijk in Eritrea woonde, hierbij niet zou hebben stilgestaan.

Ook uw verklaringen betreffende u pinkstergeloof komen niet doorleefd over in een Eritrese context. Zo verklaarde u eerst dat er buiten u en uw burens geen andere pinkstergelovigen zijn in Ginda (zie gehoor CGVS, p. 6). Later tijdens het gehoor wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat u geen andere pinkstergelovigen in Eritrea kent, maar dat er wel nog met u in de gevangenis zaten. U verklaart dat er in Ginda wel nog pinkstergelovigen kunnen zijn, maar dat u het enkel weet van uw burens omdat het niet openlijk is (zie gehoor CGVS, p. 7). In dit opzicht is het nogal merkwaardig dat u later verklaarde dat andere mensen in Ginda van u wel wisten dat u pinkstergelovige was. U voegde er zelfs aan toe dat als het u gevraagd werd, jullie het zegden. Gevraagd of jullie jullie religie niet verborgen hielden, antwoordde u dat jullie jullie religie niet willen verstoppen, jullie niets verkeerd doen, jullie een getuige wil zijn voor de woorden van de heer en jullie er niet bang voor zijn (zie gehoor CGVS, p. 8). Hoewel deze verklaringen reeds tegenstrijdig zijn met uw verklaring dat 'het niet openlijk is', kan hierbij ook nog worden toegevoegd dat uit informatie blijkt dat pinkstergelovigen in Eritrea zwaar vervolgd worden en dat de religie er verboden is. Uit deze informatie blijkt dan ook dat de kerk ondergronds is gegaan, wat uw bewering dat jullie zonder omwegen uitkwamen voor jullie religie ondoorleefd maakt. Bovendien verklaarde u voor het CGVS dat er in Eritrea geen pastors zijn in de pinksterkerk, omdat dat niet

toegelaten is (zie gehoor CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de pinksterkerk in Eritrea wel over pastors beschikt en dat daarvan enkelen zijn opgesloten. Gezien uw beweerde jarenlange deelname aan gebedsdiensten bij uw burens, waar er blijkbaar ook werd gesproken over de talrijke arrestaties van medegelovigen, mag van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte was. Verder verklaarde u, hoewel jullie blijkbaar zeer open waren over jullie religie, dat noch uw moeder, noch uw burens, ooit problemen kenden omwille van hun religie (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart dit door te stellen dat uw moeder ziek was en uw burens oud. Nochtans blijkt uit de informatie dat de Eritrese autoriteiten allerm minst rekening houden met het welzijn van de pinkstergelovigen die ze arresteren. Ook hier komen uw verklaringen absoluut niet geloofwaardig en doorleefd over.

Ook uw bewering dat u in Ginda geen vriendinnen had (zie gehoor CGVS, p. 4) doet vragen rijzen, aangezien u er toch twee jaar naar school zou zijn gegaan, soms naar de markt ging en er sinds uw 4 jaar woonde. Bovendien dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u een zeer nauwe band had met uw burens, in die mate dat u hen meteen als enigen op de hoogte bracht van de verkrachting door uw stiefvader (zie gehoor CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat bij uw burens een nichtje inwoonde van 13 à 14 jaar (zie gehoor CGVS, p. 8), een leeftijd die dichtbij uw verklaarde leeftijd ligt. Gevraagd waarom ze bij uw burens woonde, haalt u aan niets over haar verleden te weten maar te 'denken' dat haar ouders overleden waren (zie gehoor CGVS, p. 8). Het is totaal niet aannemelijk dat u geen betere band zou hebben opgebouwd met uw buurmeisje, waar u blijkbaar veel tijd mee doorbracht wanneer jullie bijeen kwamen om te bidden en aan bijbelstudie te doen en bij wie u ook uw problemen ging vertellen. Ook uw verklaringen over uw burens in Eritrea en over de plaats waar jullie dus bijeen kwamen om te bidden, kunnen als dusdanig betwijfeld worden.

Ten slotte dient nog uw totale onwetendheid betreffende de specifieke situatie voor reizigers naar en van Eritrea te worden vastgesteld. U verklaart dat uw oom die in Soedan leeft soms op bezoek kwam bij jullie in Eritrea. Ook uw burens hebben blijkbaar een broer die regelmatig van Soedan naar Eritrea reist. (zie gehoor CGVS, p. 11). Gevraagd hoe uw oom in en uit Eritrea reisde, leek u verrast door de vraag en antwoordde u meteen dat hij in en uit kan want hij is Eritreër. Gevraagd of hij een paspoort had om te reizen, verklaarde u dat niet te weten en u blijkt niet te weten of men een paspoort nodig heeft om Eritrea uit te geraken (zie gehoor CGVS, p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat het niet zo evident is, ook of zeker niet voor Eritreërs om hun eigen land te verlaten en dat hieraan zware administratieve procedures voorafgaan, zoals het afleveren van een exit-visum. De vaststelling dat u daar, met een oom die regelmatig op en af reisde, niet van op de hoogte bent, ook niet nadat u zelf het land zou hebben verlaten, tast des te meer uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw nationaliteit en afkomst aan.

Al deze elementen laten toe geen geloof meer te hechten aan uw verklaring de Eritrese nationaliteit te bezitten en sinds uw 4 jaar in Eritrea gewoond te hebben. Gezien u uw vluchtrelaas situeert in de Eritrese context kan ook daar geen geloof meer aan worden gehecht. Dit wordt tevens bevestigd door bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de problemen die u aanhaalt met uw stiefvader die zouden hebben geleid tot uw problemen met de Eritrese autoriteiten.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde geen enkel document voor dat uw identiteit, reisweg of asielrelaas kan ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat het departement tandheelkunde van het UZ Sint-Rafaël (KU Leuven) op 19 september 2012 vastgesteld heeft dat verzoekster *“zeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 21,4 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger.”* Indien verzoekster erbij blijft *“dat deze een foutief resultaat opleverde”*, dan komt het verzoekster toe dergelijke bewering medisch te adstrueren. Het volstaat echter geenszins eenvoudigweg te ontkennen dat deze medische analyse niet zou overeenstemmen met verzoeksters werkelijke leeftijd, zeker indien verzoekster geen gebruik wenste te maken van de wettelijke mogelijkheden die haar ter beschikking staan om de beslissing van 19 september 2012 van de dienst voorgedij aan te vechten. Dat het verzoekster verteld is wanneer ze geboren is en ze dit voor waarheid aanneemt, is een loutere bewering die geen wetenschappelijk vastgestelde leeftijdsbepaling kan aantasten. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat de uit de analyse blijkende schatting verzoeksters werkelijke leeftijd betreft. Verzoekster bewijst *in casu* niet het tegendeel en heeft geen beroep ingeleid tegen de beslissing die intussen definitief is geworden in de rechtsorde.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vervolgingen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3.1. Verzoekster is niet ernstig waar ze kritiek uit tegen het begrip “doorleefd”, door dit te definiëren als *“aan het (te weinig geëmotioneerde of zelfs afgeleefde) gezicht kunnen afleiden dat verzoeksterster relaas niet klopt”* of *“het aanvoelen van de interviewer, naar zijn interpretatie, gevoelsmatig van het verhaal van verzoekster”*. Immers de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen steunen enkel op verzoeksters eigen verklaringen en dus niet op de hiermee eventuele gepaard gaande emotionaliteit, en op de mate waarin deze verklaringen realistisch, logisch en consistent kaderen binnen de door haar

geëvoeerde asielfeiten. Dergelijke vaststelling is wel degelijk rationeel en objectief ondersteund zodat het geen grond kan uitmaken om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.3.2. Indien verzoekster stelt Tigrinya te zijn, dan is niet ernstig dat zij geen Tigrinya spreekt, temeer ook haar ouders Tigrinya waren (vragenlijst 2.7 en 2.8), in Ginda Tigrinya werd gesproken (gehoor p. 5) en haar moeder en stiefvader beiden Tigrinya spreken. Aldus is niet aannemelijk dat verzoeksters ouders na hun terugkeer uit Ethiopië geen Tigrinya zouden gesproken hebben in Eritrea (gehoor p. 3), temeer gezien uit het Algemeen Ambtsbericht Eritrea van april 2013 het overheersende belang van het Tigrinya kan blijken. Verzoekster spreekt vlot Amhaars, terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (Algemeen Ambtsbericht Eritrea van april 2013) blijkt dat *“er in Eritrea geen substantiële samenhangende groep meer bestaat van sprekers die het Amhaars als eerste taal gebruikt”*. Indien verzoekster overigens meent dat het restaurant een Tigrinya naam had, dan is het wel degelijk merkwaardig dat ze spontaan de Amhaarse naam opgeeft zodat verzoeksters verweer dat ook anderstalige namen en begrippen kunnen voorkomen, niet pertinent is. Daar waar verzoekster het Tigrinya probeert af te schilderen als een minderwaardig beschouwde taal in Eritrea, is dit strijdig met het Algemeen Ambtsbericht Eritrea van april 2013 waaruit blijkt dat ruim 80% van de Eritrese bevolking zowel Tigrinya als het Tigre spreekt en dat het Tigrinya en het Arabisch gebruikt worden voor officiële zaken en het handelsverkeer. Gezien de medische vaststellingen was verzoekster op het moment van haar vlucht minstens 21 jaar zodat ze, gezien haar verklaringen op haar vier jaar naar Eritrea te zijn gegaan, minstens 17 jaar in Eritrea heeft doorgebracht. Bovendien is verzoekster twee jaar naar school gegaan. Er kan dan ook een gedegen kennis van de landstaal en de taal van haar ouders en familie verwacht worden te meer nu ze boodschappen deed in de kleine winkels in de buurt, goede contacten onderhield met de burens en de broer van haar stiefvader op bezoek kwam. De vaststelling dat verzoekster geen Tigrinya kan spreken, ondergraaft de waarachtigheid van haar beweerde nationaliteit en herkomst.

3.3.3. Daarenboven staan verzoeksters lacunaire en theoretische verklaringen (geen kennis van de betekenis van de naam van haar school, spontaan Amhaarse naam in de plaats van de oorspronkelijke Tigrinya naam voor het restaurant, loutere vermelding van Ginda hospitaal zonder uiterlijke beschrijving), in dermate schril contrast met haar algemene kennis over de gebouwen en bezienswaardigheden in de stad dat deze laatste kennis ingestudeerd voorkomt, temeer verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat ze binnen bleef en alleen in de buurt buitenkwam. Indien verzoekster meent dat het kerkhof voor de martelaren *“in de straat dichtbij de spoorweg, aan het einde van de stad”* ligt (gehoor p. 10), dan blijkt uit de objectieve informatie dat het kerkhof ten noorden en de spoorweg ten zuiden van de stad ligt, dat de afstand in vogelvlucht tussen het kerkhof en de spoorweg een kleine twee kilometer is, en dat de spoorweg een oost-west verbinding is en geen noord-zuid verbinding zoals verzoekster foutief in haar verzoekschrift verklaart. Daargelaten dat de verklaringen omtrent de geboorte en verblijfplaatsen van de grootmoeder elkaar niet uitsluiten, stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat ze in Ethiopië geboren is. Indien verzoekster verder verklaart dat haar ouders in Eritrea geboren zijn (gehoor p. 3) dan hadden ook zij niet de Eritrese nationaliteit bij hun geboorte nu dit land toen nog een deel was van Ethiopië. Aldus hadden ook verzoeksters ouders bij hun geboorte de Ethiopische nationaliteit en licht verzoekster niet toe hoe zij de Eritrese nationaliteit hebben verkregen. Verzoekster maakt niet aannemelijk de Eritrese nationaliteit en herkomst te genieten.

3.3.4. Voorts is niet aanvaardbaar dat verzoekster die meerderjarig was, minstens 21 jaar, toen ze Eritrea verliet, geen Eritrese identiteitskaart kan voorleggen wanneer het Algemeen Ambtsbericht Eritrea van april 2013 stelt dat elke persoon die ouder is dan 18 jaar een identiteitskaart moet hebben en dit streng wordt opgevolgd en men een arrestatie riskeert indien men deze bij een routinecontrole niet zou kunnen voorleggen.

Evenmin is geloofwaardig dat verzoekster nog nooit naar de Eritrese autoriteiten is moeten gaan gezien uit deze informatie eveneens blijkt dat alle jongeren van 17 jaar opgeroepen worden om zich op voorhand te registreren in het kader van hun militaire dienstplicht. In deze kan tevens vastgesteld worden dat verzoeksters verklaringen op de DVZ waar ze dit als tweede vluchtmotief aanhaalt (vragenlijst 3.5) ernstig ondergraven worden door haar verklaringen op het CGVS dat ze er niet aan dacht en dat ze zou gaan indien ze zou opgeroepen worden (*“Heeft uw moeder haar militaire dienst gedaan?”* *“Dat weet ik niet zeker”* *“Uw stiefvader?”* *“Hierover praatten ze niet met mij”*, gehoor p. 12 en verder, *“ik dacht er niet over na en zelfs als ze het doen is het voor mijn land”*, *“ook van hen weet ik het*

niet. We spreken er niet over.”, *“ik dacht er niet aan”*, gehoor p. 12, *“ik heb de wil wel om getraind te worden”*, gehoor p. 13). Hieruit blijkt veelvuldig en uitdrukkelijk dat verzoekster niet werkelijk heeft stilgestaan bij de militaire dienstplicht, noch zich dienaangaande geïnformeerd heeft, zodat verzoeksters beweringen in het verzoekschrift zonder grond zijn. Hieruit blijkt overigens ook dat verzoekster zich niet bewust is van de maatschappelijke realiteit in Eritrea en het belang van dit gegeven.

3.3.5. Indien verzoeksters moeder verder reeds Pente was voor haar huwelijk, dan is inderdaad niet aannemelijk dat de stiefvader, die volgens verzoeksters verklaringen een rabiaat tegenstander van de Pente was, *überhaupt* met haar zou gehuwd zijn. Immers kan worden aangenomen dat een dergelijke houding zich niet van de ene dag op de andere ontwikkelt, laat staan dat geloofwaardig is dat de stiefvader in dit geval al die jaren gebleven zou zijn nu verzoekster en haar moeder enkel bij en met de burens en hun nicht samenkwamen om Pente bijeenkomsten te houden (gehoor p. 6-7, p. 8). Dientengevolge is ook het beweerde ernstige misbruik door haar vader dat ingegeven is door deze haat voor de Pente, niet aannemelijk, temeer alsdan kan verwacht worden dat verzoeksters moeder zichzelf en haar dochter in veiligheid zou gebracht hebben en dit bovendien door verzoekster zelf bij doorvragen genuanceerd wordt (*“maar hij meende het nooit serieus”*, gehoor p. 3-4). Indien bovendien verzoeksters stiefvader samen met zijn broer een restaurant had, dan kan er van worden uitgegaan dat hij daar de nodige tijd diende in te steken, zodat verzoekster alleszins niet continu gesuperviseerd werd, minstens blijkt dit niet uit haar verklaringen, zodat haar verklaringen dat ze beperkt was in haar bewegingsvrijheid en dat haar vader haar verbood nog langer naar school te gaan, genuanceerd dienen te worden. Verder blijkt uit het Algemeen Ambtsbericht Eritrea van april 2013 dat onderwijs tot en met groep zes verplicht en gratis is zodat niet zonder meer kan gesteld worden dat het onderwijs in Eritrea zeer beperkt is. Dat verzoekster niet wist dat er een schoolplicht is, is verder niet aannemelijk gezien ze toch (minstens) twee jaar naar school is geweest en voorts sociale contacten had via haar boodschappen en haar religie.

3.3.6. In deze context is evenmin geloofwaardig dat verzoekster herhaaldelijk verklaarde dat *“als ze [andere mensen uit Ginda] het vragen zeggen we dat we Pente zijn”* en *“we willen niet onze religie verstoppen, we doen niets verkeerd (...)”* (gehoor p. 8), gezien zowel de beweerde tirannieke en anti-Pente ingesteldheid van de vader als de maatschappelijke uitsluiting en het verboden karakter van de Pente en de ernstige represailles van overheidswege die hieraan verbonden kunnen zijn, wat bevestigd wordt in verzoeksters verklaring dat het “niet openlijk” is (gehoor p. 7). Indien verzoekster als enige medegelovigen haar burens en hun nicht heeft, met wie zij frequent samen bad en die zij in vertrouwen nam, dan is evenmin geloofwaardig dat ze niet kan verklaren waarom de nicht bij hen inwoonde, gezien de bijzonder goede band die verzoekster aldus met hen had. Daargelaten dat verzoekster verklaarde geen vriendinnen te hebben, zijn haar verklaringen omtrent haar openbare belijdenis van haar geloof, gezien deze uiterst repressieve en gevaarlijke context, geenszins logisch, noch realistisch.

3.3.7. Uit het Algemeen Ambtsbericht Eritrea van april 2013 blijkt dat er strenge overheidsbeperkingen gelden voor reizen naar het buitenland en dat, hoewel niet consequent toegepast, mannen, jonger dan 54 jaar, ongeacht of zij hun militaire dienstplicht hebben vervuld, stelselmatig een uitreisvisum worden geweigerd. Tevens blijkt dat gezien de strenge uitreiscontroles, er maandelijks een groot aantal Eritreërs het land illegaal verlaat. Bepaalde bronnen spreken verder van een “shoot to kill” beleid, gericht tegen eenieder die de grens probeert over te steken. Indien verzoekster eenvoudig verklaart dat haar oom uit Soedan komt *“hij kan in en uit. Hij is Eritreër”* (gehoor p. 11) dan rijmt dit niet met de objectieve informatie, minstens maakt verzoekster geen enkele melding van enige obstakels of moeilijkheden dienaangaande. Indien verzoekster bij haar eigen uitreis evenmin enige melding maakt van de vereisten en gevaren dienaangaande, dan ondergraaft haar onwetendheid ter zake verder haar afreis uit Eritrea.

3.4. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het negeren, verdraaien en onjuist weergeven van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van veelvuldige, ernstige doch ongefundeerde verwijten en beschuldigingen naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in

de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind. De Raad kan slechts vaststellen dat noch verzoeksters verklaringen, noch het administratief dossier, elementen of stukken bevatten die er op kunnen wijzen dat verzoekster de Eritrese nationaliteit heeft. Integendeel, verzoeksters verklaringen zijn dermate vreemd aan de Eritrese samenleving dat er slechts kan vastgesteld worden dat verzoekster aantoonbaar enkel een beperkte theoretische kennis te hebben van dit land.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekster vroeg tevens *“het dossier terug te zenden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het opnieuw te onderzoeken”*. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonbaar dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK